चरण ‘क’ को व्याख्यान ०२।

व्याख्यान ०२

मृत्यु के हो। के मर्छ र के मर्दैन

मृत्युको अज्ञानताले गर्दा अधिकांश मानिसहरू यससँग डराउँछन् र मृत्युमा सबै कुराको लक्ष्य वा अन्तिम उद्देश्य देख्दैनन्। यदि कुनै व्यक्तिले मृत्यु के हो भन्ने साँच्चै बुझ्छ भने ऊ अब यससँग डराउनेछैन, र जीवन तथा मृत्युका रहस्यहरूमा प्रवेश गर्न सक्नेछ।

“बाँच्नुको कारण मर्नु हो” र हामीसँग यसभन्दा भिन्न अर्को कुनै कार्य छैन। मर्नका लागि जन्मिन्छ र जन्मनका लागि मरिन्छ। यदि बीउ मर्दैन भने बिरुवा जन्मिँदैन। मृत्यु कुनै कुराको अन्त्य हो। मृत्युले सबै अवस्थामा मुक्त गर्छ।

हामीसँग ३२४,००० मानव भौतिक शरीरहरूमा फर्किने अधिकार छ, भौतिक मृत्युबाट गुज्रँदै। यदि हामीले मनोवैज्ञानिक मृत्युको महत्त्व बुझेनौं भने यो सबै यान्त्रिक रूपमा हुनेछ; त्यही मृत्युले हामीलाई एउटै अस्तित्वमा **सत्ताको अन्तरङ्ग आत्मसाक्षात्कार** प्राप्त गर्न दिन्छ।

हामी क्रमशः देख्दैछौं कि मृत्युका तीन प्रकार छन्, जुन एकआपसमा घनिष्ठ रूपमा सम्बन्धित छन्, र जसमध्ये कुनै एकको अध्ययन अरू दुईको अध्ययनविना गर्न सकिँदैन:

क. भौतिक शरीरको मृत्यु।

ख. दोस्रो मृत्यु।

ग. मनोवैज्ञानिक मृत्यु।

क. भौतिक शरीरको मृत्युको प्रक्रियाको अध्ययन गरौं।

यो ७२ घण्टा रहने अचेतावस्थाको स्थितिबाट सुरु हुन्छ, जसमा भौतिक शरीर देखिनमा मृत हुन्छ, तर त्यो स्थिति जुनसुकै क्षणमा पनि भङ्ग हुन सक्छ, जसले गर्दा मृत्युशय्यामा रहेको व्यक्ति यही अवधिभित्र शरीरमा फर्कने थियो।

यी बहत्तर (७२) घण्टाभित्र निम्न प्रकारले **तीन न्यायहरू** एकपछि अर्को हुन्छन्।

पहिलो न्याय: पहिलो पाँच (५) मिनेटमा देहमुक्त व्यक्तिले यस अस्तित्वमा गरेका आफ्ना प्रत्येक कर्मको सचेत पुनरावलोकन गर्छ, बाँचेको अस्तित्वको प्रत्येक घटनालाई ध्यानपूर्वक अवलोकन गर्दै, र आफ्नो जन्मकै क्षणमा पुगेपछि बाँचेको अस्तित्वलाई त्यसका लागि आफूसँग रहेको योजनासँग तुलना गर्छ।

दोस्रो न्याय: यो लगभग चौबीस (२४) घण्टामा दिव्य नियमका अधिपतिहरूसमक्ष हुन्छ। यहाँ दुई कुरा ध्यानमा राखिन्छन्:

- प्रत्येक मनोवैज्ञानिक तत्त्वको आणविक तौल।

- तिनको सङ्ख्या (परिमाण);

त्यसपछि यिनलाई मृत्युशय्यामा रहेको व्यक्तिसँग
आफ्नो अघिल्लो अस्तित्वको अन्त्यमा भएकासँग
तुलना गरिन्छ, यसमा ती बढे कि घटे भनी हेर्नका लागि।

तेस्रो न्याय: लगभग अठ्चालीस (४८) घण्टामा देहमुक्त व्यक्तिको आत्मालाई वस्तुनिष्ठ न्यायको अदालतमा लगिन्छ। यहाँ तीन कुराको न्याय हुन्छ:

• प्रत्येक अहम्का असल वा खराब कर्महरूको तौल (अस्तित्वका कर्महरू)।

- यी मनोवैज्ञानिक तत्त्वहरूमध्ये प्रत्येक अस्तित्वमा कति पटक प्रकट भयो, त्यसको सङ्ख्या।

- मेरुदण्डमा रहेको अग्निको नाप।

यो प्रक्रिया सकिएपछि भिन्नहरूको जोड र घटाउ गरिन्छ, जसले धेरै कुरा निर्धारण गर्नुपर्छ: यो आत्माले आफ्नो अर्को अस्तित्वमा बोक्ने कर्म, र नयाँ व्यक्तित्वको विद्युत्–मानसिक रूपरेखा, यदि उसलाई नयाँ अस्तित्वको अधिकार छ भने।

यो न्याय सकिएपछि वस्तुनिष्ठ न्यायका अधिष्ठाता अनुबिसले मृत्युका दूतलाई देहमुक्त व्यक्तिको चाँदीको डोरी काट्न र ऊ आफ्नो भौतिक शरीरबाट मुक्त होस् भनी आदेश दिन्छन्।

तर मृत्युका दूतले मृत्युशय्यामा रहेको व्यक्तिकी दिव्य मातासँग अनुमति माग्छन्। अनुमति पाएमा उनले चाँदीको डोरी मृत्युको किरणले काट्न चौबीस (२४) घण्टासम्म लिन्छन्। यदि माताले मृत्युको किरणको अनुमति दिनुभएन भने मृत्युशय्यामा रहेको व्यक्ति बहत्तर (७२) घण्टाभन्दा अघि आफ्नो भौतिक शरीरमा फर्कनुपर्छ।

दुर्भाग्यवश, यस युगमा लगभग कसैलाई पनि यी प्रक्रियाहरू थाहा छैन, जुन प्राचीन समयमा ग्रहका सबै जनजाति र जनसमुदायलाई ज्ञात थिए। अनि मृत्युशय्यामा रहेकाहरूलाई जिउँदै गाडिन्छ वा बहत्तर (७२) घण्टाभन्दा अघि नै शवपरीक्षण गरिन्छ।

यदि मानिसहरूले मृत्युको प्रक्रियालाई राम्ररी चिनेका भए र यससँग यति धेरै डराएका नभए यो टार्न सकिन्थ्यो; बहत्तर (७२) घण्टाको जागरणद्वारा यो टार्न सकिन्थ्यो।

मृत्युका दूतले काम गरिसकेपछि देहमुक्त व्यक्तिका लागि तीन **विकल्प** खुल्छन्:

• कि त उसका १०८ अस्तित्वहरू सकिइसकेका छन् र उसको आत्मा पृथ्वी ग्रहभित्र डुबेको अवरोहणमा प्रवेश गर्नुपर्छ, जहाँबाट दोस्रो मृत्यु वा आफ्नो सारतत्त्वको मुक्ति प्राप्त नगरुन्जेल ऊ बाहिर निस्कनेछैन।

• कि त उसका १०८ अस्तित्वहरू अझै पूरा भएका छैनन्। उसको आत्मालाई लिम्बोमा सारिनेछ, जहाँ ऊ आफ्नो अघिल्लो अस्तित्वको निरन्तर पुनरावलोकन गर्दै आफ्नो अर्को शरीरको प्रतीक्षा गर्नेछ।

• यदि उसले पवित्र अग्निसँग काम गऱ्यो र त्यसको नाप बढायो भने, अधिष्ठाता अनुबिसले स्वर्गमा बिदाको आदेश दिनेछन्, र देहमुक्त व्यक्तिकी दिव्य माताले उसलाई लैजानुहुनेछ, उसलाई बल र निर्देशन दिनुहुनेछ, ताकि आफ्नो अर्को भौतिक शरीरमा यो आत्माले आफ्नो सत्ताको आत्मसाक्षात्कारको प्रयास गरोस्।

ख. दोस्रो मृत्यु।

जब मानिस आफैँमाथि काम गर्दैन, **१०८ अस्तित्वहरू** सकिएपछि मानस वा आत्मा हराउँछ। यो आत्मालाई अतल खाडलमा लगिन्छ, यो दान्तेका नौ वृत्तहरूमा प्रवेश गर्छ, जहाँबाट विभिन्न अस्तित्वहरूमा सिर्जिएका सबै दोषहरूलाई प्रकृतिले विघटित नगरुन्जेल यो बाहिर निस्कनेछैन।

हजारौं वर्षको पीडा र विघटनपछि, जब सारतत्त्व पूर्ण रूपमा शुद्ध हुन्छ, अतल खाडलबाट त्यसको मुक्ति हुन्छ। यस चरणलाई दोस्रो मृत्यु भनिन्छ। सारतत्त्व पूर्ण रूपमा मुक्त भई सूर्यको प्रकाशमा निस्कन्छ, जहाँ त्यसले नयाँ विकासक्रम पुनः सुरु गर्नेछ, फेरि खनिज जगतबाटै सुरु गर्दै।

मनोवैज्ञानिक मृत्यु।

यसले हामीलाई त्यो निरन्तर दासताबाट मुक्त गर्छ जसमा आफ्नै विभिन्न अहम् वा हुनुका ढाँचाहरूले हामीलाई राखेका छन्।

हामीसँग लाखौं मनोवैज्ञानिक दोष वा पाप छन्, जुन दैनिक जीवनमा प्रकट हुन्छन् र हाम्रा ऊर्जाहरूलाई अनावश्यक रूपमा निरन्तर निःशेष पार्छन्।

सबै किसिमका दोषहरू छन्: क्रोध, अधैर्य, चिडचिडापन, लोभ, महत्त्वाकाङ्क्षा, चिन्ता, छल, झूट, डर, ईर्ष्या, कामवासना, व्यभिचार, परस्त्रीगमन, दम्भ, अहङ्कार, आत्म।

प्रेम, आत्म-विचार, आत्म-अनुकम्पा, दुःख, घमण्ड, दुर्भावना, निरुत्साह, अप्रसन्नता, घृणा, अल्छीपन, निष्क्रियता, कौतूहल, चोरी, ठगी, निद्रा, माग्ने बानी, अपव्यय, मद्यपान, लागूऔषध सेवन, पतन, पेटुपन, भोजनलिप्सा, डाह, आदि, आदि, आदि।

मन्टुआका कविले भनेझैँ, हामीसँग फलामको तालु र हजार जिब्रो भए पनि तिनलाई पूर्ण रूपमा गन्न हामीलाई पुग्ने थिएन।

यी प्रत्येक मनोवैज्ञानिक दोषले हाम्रो चेतनाको सानो अंश बन्दी बनाएको हुन्छ, र त्यही नै दोषलाई जीवन दिने कुरा हो।

मनोवैज्ञानिक दोषमा बन्दी चेतना

लोभको अहम् — घमण्डको अहम् — भोजनलिप्साको अहम् — डाहको अहम् — क्रोधको अहम् — कामवासनाको अहम् — अल्छीपनको अहम्

एक दोषको मृत्युपछि मुक्त चेतना

जब कुनै मनोवैज्ञानिक दोष मर्छ, बन्दी झिल्को वा चेतना मुक्त हुन्छ, जुन त्यसभित्रको वास्तविक भाग हो।

यदि एउटा मनोवैज्ञानिक दोष हटाउन सकिन्छ भने, सबै दोषहरू हटाउन सकिन्छन्। यदि हामी अँध्यारोबाट एउटा झिल्को मुक्त गर्न सक्छौं भने, हामी ती सबै मुक्त गर्न सक्नेछौं।

जसबाट प्रमाणित हुन्छ कि **मृत्युले नै**
मृत्युलाई अनन्तकालका लागि मारिन्छ।

यदि हामी आफ्ना सबै मनोवैज्ञानिक दोषहरूबाट मुक्त हुन्छौं भने, हामीले आफ्नो सम्पूर्ण चेतना फिर्ता पाइसकेका हुनेछौं र आफ्नै सत्तालाई एकीकृत गरिसकेका हुनेछौं, र पवित्र वैयक्तिकता प्राप्त गर्नेछौं। त्यसैले हामी भन्छौं कि बाँच्नुको कारण मर्नु हो।

मनोवैज्ञानिक मृत्युको अभ्यास:

आत्मनिरीक्षणद्वारा **एउटा दोष पत्ता लगाउनु,** त्यसको न्याय गर्नु **चिन्तनद्वारा, जबसम्म** त्यसलाई बुझ्दैनौं, **र दिव्य मातासँग त्यसलाई** मृत्यु **दिन अनुनय गर्दै त्यसलाई हटाउनु।**

उदाहरण: म सडकमा हिँड्दै छु र एउटी सुन्दर केटी देख्छु।

यौन केन्द्रमा एउटा अचूक संवेदना अवलोकन गर्छु, आफ्नो सहज केन्द्रमा आकर्षण पत्ता लगाउँछु, भावनात्मक केन्द्रमा आफूलाई प्रेममा परेको महसुस गर्छु, बौद्धिक केन्द्रमा उसलाई आदर्श बनाउँछु, चालक केन्द्रमा अहम्हरूले मलाई दिने आदेशहरू अवलोकन गर्छु। (यही हो आत्मनिरीक्षण गरिएको कुरा।)

चिन्तन: “यो अहम्ले के चाहन्छ?”, “किन यसले मलाई सताउँछ”, “यो के हो जसले मलाई गर्न सुझाउँछ?”।

बोधहरू: मलाई मन पर्ने हरेक केटीसँग म सबै केन्द्रहरूमा व्यभिचार गरिरहेको छु; दोषले मलाई चलाइरहेको छ; म आफैँलाई बिर्सन्छु; म तादात्म्य गर्छु र चेतना निदाउँछ।

हटाउने कार्य: मैले अवलोकन गरेको र जसप्रति सचेत भइएको प्रत्येक विवरणका लागि, हाम्री आफ्नै दिव्य मातासँग प्रत्येक केन्द्रमा त्यो हटाइदिन अनुरोध गरिन्छ, त्यो इच्छा जुन म अनुभव गरिरहेको छु। यो प्रक्रिया दिनभरि नै पत्ता लाग्ने प्रत्येक विवरणमा दोहोऱ्याउन सकिन्छ।

के मर्छ?: भौतिक शरीर, प्राणमय शरीर र व्यक्तित्व नै अस्तित्व सकिँदा मर्ने भागहरू हुन्।

के मर्दैन।: प्रत्येक व्यक्तिको सारतत्त्व वा चेतना अमर छ, त्यो नै हाम्रो एकमात्र वास्तविक र सत्य कुरा हो, त्यो कहिल्यै मर्दैन, त्यो प्रत्येकभित्रको ईश्वरको अंश हो।

जुन मनोवैज्ञानिक तत्त्वहरूमा हाम्रो सारतत्त्व वा चेतना बन्द गरिएको छ, ती अस्तित्वदेखि अस्तित्वसम्म फर्कन्छन् र तीमध्ये प्रत्येकमा बलियो हुँदै जान्छन्।

यो बुझ्नु महत्त्वपूर्ण छ कि भौतिक शरीरको मृत्युसँगै मनोवैज्ञानिक दोषहरू मर्दैनन्, ती वीर्यको आवरणद्वारा समातिन्छन् र १०८ अस्तित्वहरू पूरा नहुन्जेल नयाँ शरीरमा सारिन्छन्। यदि हामीले तिनलाई स्वेच्छाले हटाएनौं भने अन्त्यमा दोस्रो मृत्यु पूरा हुँदा ती अतल खाडलमा विघटित हुनेछन्।

व्याख्यान ०२ समाप्त।